

"মৰমৰ সন্তানসকল – তোমালোকে এতিয়া আল্লাক পাইছা সেইবাবে সুল্টা হোৱা অৰ্থাৎ নিজক নিজে আত্মা বুলি ভাবা, দেহ বুলি ভবা মানেই উল্টা হোৱা"

প্ৰশ্ন: কোনটো এটা কথা বুজোতাসকল বেহদৰ বৈৰাগী হ'ব পাৰে?

উত্তৰ: পুৰণি সৃষ্টিৰ এতিয়া নিৰাশ অৱস্থা, কবৰস্থান হ'বগৈ, এইটো কথা বুজি পালে বেহদৰ বৈৰাগী হ'ব পাৰে। তোমালোকে জানা যে এতিয়া নতুন সৃষ্টি স্থাপনা হৈ আছে। এই বুঢ় জ্ঞান যন্ত্ৰত গোটেই পুৰণি সৃষ্টি স্বাহা হ'ব। এইটো এটা কথাই তোমালোকক বেহদৰ বৈৰাগী কৰি তুলিব। তোমালোকৰ অন্তৰ এই কবৰস্থানৰ পৰা আঁতৰি গ'ল।

ওঁম শান্তি। আচলতে ডবল ওঁম শান্তি কাৰণ দুটি আত্মা আছে। দুয়োটি আত্মাৰ স্বধৰ্ম হৈছে শান্ত। পিতাৰো স্বধৰ্ম হৈছে শান্ত। সন্তানসকল তাত শান্তিত থাকে, সেইখনক কোৱাই হয় - শান্তিধাম। পিতাও তাত থাকে। পিতাতো সদায় পাৱন (পবিত্ৰ) হয়। বাকী যি মনুষ্য মাত্ৰ আছে, তেওঁলোকে পুনৰ্জন্ম লৈ অপবিত্ৰ হৈ পৰে। পিতাই সন্তানসকলক কয়- সন্তানসকল, নিজক আত্মা বুলি ভাবা। আত্মাই জানে পৰমপিতা পৰমাত্মা জ্ঞানৰ সাগৰ হয়, শান্তিৰ সাগৰ হয়, তেওঁৰ মহিমা আছে নহয় জানো। তেওঁ সকলোৰে পিতা আৰু সকলোৰে সৎগতি দাতাও হয়। তেনেহ'লে সকলোৰে পিতাৰ সম্পত্তিৰ ওপৰত নিশ্চয় অধিকাৰ আছে। পিতাৰ পৰা কি সম্পত্তি পোৱা যায়? সন্তানসকলে জানে যে পিতা হৈছেই স্বৰ্গৰ ৰচয়িতা তেন্তে নিশ্চয় স্বৰ্গৰ উত্তৰাধিকাৰেই দিব আৰু দিবও নিশ্চয় নৰকতে। নৰকৰ উত্তৰাধিকাৰ দিছে ৰাৱণে। এই সময়ত সকলো নৰকবাসী নহয় জানো। তেন্তে উত্তৰাধিকাৰ নিশ্চয় ৰাৱণৰ পৰা পাইছে। নৰক আৰু স্বৰ্গ দুয়োখনেই আছে। এই কথা কোনে শুনে? আত্মাই। অজ্ঞান কালতো সকলোখিনি আত্মায়ে কৰে, কিন্তু দেহ-অভিমানৰ বাবে এনেকৈ ভাবে - শৰীৰে সকলোখিনি কৰে। আমাৰ স্বধৰ্ম হৈ শান্তি। এইটো পাহৰি যায়। আমি শান্তিধামৰ নিবাসী হয়। এইয়াও বুজিব লাগে যে সত্যথওই পুনৰ অসত্যথও হয়। ভাৰত সত্যথও আছিল আকৌ ৰাৱণ ৰাজ্য অসত্যথওও হয়। এয়াতো ক'মন (সাধাৰণ) কথা। মনুষ্যই কিয় বুজিব নোৱাৰে? কিয়নো আত্মা তমোপ্ৰধান হৈ গৈছে, যাক পাথৰ বুদ্ধি বুলি কয়। যিয়ে ভাৰতক স্বৰ্গ কৰি তুলিলে, পূজ্য কৰি তুলিলে তেওঁকেই পিছত পূজাৰী হৈ গালি দিয়ে। ইয়াতো কাৰো একো দোষ নাই। পিতাই সন্তানসকলক বুজায় যে এই ড্ৰামা কেনেকৈ ৰচা হৈছে। কেনেকৈ পূজ্যৰ পৰা পূজাৰী হ'ল। পিতাই বুজায় যে আজিৰ পৰা 5 হাজাৰ বছৰ আগতে ভাৰতত আদি সনাতন দেৱী-দেৱতা ধৰ্ম আছিল, কালিৰ কথা। কিন্তু মনুষ্যই একেবাৰে পাহৰি গৈছে। এই শাস্ত্ৰ আদি সকলো ভক্তি মাৰ্গৰ কাৰণে বহি ৰচিছে। শাস্ত্ৰ হৈছেই ভক্তি মাৰ্গৰ কাৰণে, জ্ঞান মাৰ্গৰ কাৰণে নহয়। জ্ঞান মাৰ্গৰ শাস্ত্ৰ ৰচাই নহয়। পিতাইহে কল্পই-কল্পই আহি সন্তানসকলক নলেজ (জ্ঞান) দিয়ে, দেৱতা পদৰ বাবে। পিতাই পঢ়া পঢ়ায় তাৰ পিছত এই জ্ঞান প্ৰায় লুপ্ত হৈ যায়। সত্যযুগত কোনো শাস্ত্ৰ নাথাকে কাৰণ সেয়াতো হৈছেই জ্ঞান মাৰ্গৰ প্ৰালন্ধ। 21 জন্মৰ বাবে বেহদৰ পিতাৰ পৰা বেহদৰ উত্তৰাধিকাৰ পোৱা যায়, পিছত আকৌ ৰাৱণৰ উত্তৰাধিকাৰ পোৱা যায় অল্প কালৰ বাবে। যাক সন্ন্যাসীলোকসকলে কাগ (কাউৰীৰ) বিষ্ঠা সমান সুখ বুলি কয়। দুখেই দুখ আছে, ইয়াৰ নামেই হৈছে দুখধাম। কলিযুগৰ আগত হৈছে দ্বাপৰ, তাক কোৱা হয় চেমি (আধা) দুখধাম। এয়া হৈছে ফাইনেল (পূৰ্বা) দুখধাম। আত্মাইহে 84 জন্ম লয়, তললৈ নামে (অধঃপতিত হয়)। পিতাই চিৰিৰ ওপৰলৈ উঠাই দিয়ে কাৰণ চক্ৰটো নিশ্চয় ঘূৰিবই লাগিব। নতুন সৃষ্টি আছিল, দেৱী-দেৱতাসকলৰ ৰাজ্য আছিল। দুখৰ নাম চিহ্নও নাছিল, সেইবাবে দেখুওৱা হয় যে সিংহ আৰু ছাগলীয়ে একেলগে জল পাণ কৰিছিল। তাত হিংসাৰ কোনো কথাই নাছিল। অহিংসাই পৰম দেৱী-দেৱতাৰ ধৰ্ম বুলি কোৱা হয়। ইয়াত হৈছে হিংসা। প্ৰথম-প্ৰথম হিংসা হৈছে কাম কটাৰী চলোৱা। সত্যযুগত কোনো বিকাৰী নাথাকে। তেওঁলোকৰতো মহিমা গোৱা হয়। লক্ষ্মী-নাৰায়ণৰ মহিমা গাই নহয় - আপুনি সম্পূৰ্ণ নিৰ্বিকাৰী....। এই কলিযুগ হৈছে আইৰণ এজেড ৱল্ড। ইয়াক কোনেও সোণালী যুগ বুলি ক'ব নোৱাৰে। ড্ৰামাখনেই এনেকৈ ৰচা হৈছে। সত্যযুগ হৈছে শিৱালয়। তাত হৈছে সকলো পাৱন, যাৰ চিত্ৰও আছে। শিৱালয় গঢ়োতা শিৱবাবাৰো চিত্ৰ আছে। ভক্তি মাৰ্গত তেওঁৰ অনেক নাম দিছে। বাস্তৱত এটাই নাম। পিতাৰতো নিজৰ শৰীৰ নাই। নিজেই কয় - মই নিজৰ পৰিচয় দিবৰ বাবে বা ৰচনাৰ আদি-মধ্য-অন্তৰ জ্ঞান শুনাৰৰ বাবে আহিবলগীয়া হয়। মই আহি তোমালোকৰ সেৱা কৰিবলগীয়া হয়। তোমালোকেই মোক আহ্বান কৰা পতিত-পাৱন আহা। সত্যযুগত আহ্বান নকৰা। এই সময়ত সকলোৱে আহ্বান কৰে কাৰণ বিনাশ সমাগত। ভাৰতবাসীয়ে জানে এইয়া সেয়াই মহাভাৰতৰ যুদ্ধ। আকৌ আদি সনাতন দেৱী-দেৱতা ধৰ্মৰ প্ৰতিষ্ঠা হয়। পিতায়ে কয় মই ৰজাৰ ৰজা কৰি তুলিবলৈ আহিছোঁ। আজি-কালিতো মহাৰজা, বাদশ্বাহ আদি নাই। এতিয়াতো প্ৰজাৰ

প্ৰজাৰ ওপৰত ৰাজ্য। সন্তানসকলে বুজে আমি ভাৰতবাসী সলভেণ্ট (চহকী) আছিলোঁ। হীৰা মুকুতাৰ মহলত আছিলো। নতুন সৃষ্টি আছিল, আকৌ নতুনেই পুৰণা হৈ গ'ল। সকলো বস্তু পুৰণা হয়। যেনেকৈ ঘৰ নতুন বনায় আকৌ এদিনতো আয়ুস কম হৈ যাব। কোৱা হ'ব এয়া নতুন হয়, এয়া আধা পুৰণা, এয়া মধ্যম। সকলো বস্তু সত্যো, ৰজা, তমো হৈ পৰে। ভগৱানুবাচ নহয় জানো। ভগৱান মানে ভগৱান। ভগৱান কাক কোৱা হয়, এইটোও নাজানে। ৰজা ৰাণী নাই। ইয়াত আছে প্ৰেচিডেণ্ট (ৰাষ্ট্ৰপতি), প্ৰাইম মিনিষ্টাৰ (প্ৰধান মন্ত্ৰী) আৰু অনেক মিনিষ্টাৰ.... সত্যযুগত আছিল যথা ৰজা ৰাণী... পাৰ্থক্যটো পিতাই শুনাইছে। সত্যযুগত যি মালিক হয় তেওঁলোকৰ কোনো মিনিষ্টাৰ এডভাইজৰ (পৰামৰ্শদাতা) নাথাকে। দৰকাৰ নাই। এই সময়তে শিৱবাবাৰ পৰা শক্তি প্ৰাপ্ত কৰি সেই পদ পায়। এই সময়ত পিতাৰ পৰা উচ্চ ৰায় পোৱা যায়, যাৰ দ্বাৰা উচ্চ পদ পায়। পিছত কাৰোৰে পৰা ৰায় নলয়। তাত কোনো মন্ত্ৰী নাথাকে। মন্ত্ৰী তেতিয়া থাকে যেতিয়া বাম (বিকাৰী) মাৰ্গলৈ যায়। বুদ্ধি শেষ হৈ যায়।

মূল কথা হৈছে বিকাৰৰ। দেহ-অভিমানৰ পৰাই বিকাৰ জন্ম হয়। তাৰ ভিতৰত কাম হৈছে এক নম্বৰ। পিতাই কয় - এই কাম হৈছে মহাশক্ৰ, তাৰ ওপৰত জয়ী হ'ব লাগে। পিতাই বহুতবাৰ বুজাইছে - নিজক আত্মা বুলি ভাব। ভাল বা বেয়া সংস্কাৰ আত্মাতে থাকে। ইয়াতে কৰ্মৰ বাবে পশ্চাতাপ কৰিবলগীয়া হয়, সত্যযুগত নহয়। সেয়া হৈছে সুখধাম। পিতাই আহি তোমালোক সন্তানসকলক সুখধাম, শান্তিধামৰ নিবাসী কৰি তোলে। পিতাই ডাইৰেক্ট (পোনপটীয়াকৈ) আত্মাসকলৰ লগত কথা পাতে। সকলোকে কয় আত্মা নিশ্চয় বুদ্ধিৰ হৈ বহা, দেহ-অভিমান এৰা। এই দেহ হৈছে বিনাশী, তোমালোক হৈছে অবিনাশী আত্মা। এই জ্ঞান আন কাৰো নাই। জ্ঞানৰ কথা নজনাৰ কাৰণে ভক্তিকে জ্ঞান বুলি ভাবি লৈছে। এতিয়া তোমালোক সন্তানসকলে বুজি পোৱা - ভক্তি বেলেগ, জ্ঞানৰ দ্বাৰাতো সংগতি হয়। ভক্তিৰ সুখ হৈছে অল্পকালৰ বাবে কিয়নো পাপ আত্মা হৈ যায়, বিকাৰত ওচি যায়। আধাকল্পৰ বাবে বেহদ উত্তৰাধিকাৰ প্ৰাপ্ত হ'ল, সেয়া পুৰা হৈ গ'ল। এতিয়া আকৌ পিতা উত্তৰাধিকাৰ দিবলৈ আহিছে, য'ত পবিত্ৰতা, সুখ, শান্তি সকলো প্ৰাপ্ত হয়। সন্তানসকল, তোমালোকে জানা যে এই পুৰণি সৃষ্টিতো কবৰস্থান হ'বই। এতিয়া এই কবৰস্থানৰ পৰা অন্তৰ আঁতৰাই পৰিস্থান নতুন সৃষ্টিৰ প্ৰতি মমত্ব লগোৱা। যেনেকৈ লৌকিক পিতাই নতুন ঘৰ বনায় তেতিয়া সন্তানসকলৰ বুদ্ধিযোগ পুৰণি ঘৰৰ পৰা নতুন ঘৰত লাগি যায়। অফিচত বহি থাকিলেও বুদ্ধি নতুন ঘৰতে থাকিব। সেয়া হৈছে হৃদৰ কথা। বেহদৰ পিতাইতো নতুন সৃষ্টি স্বৰ্গ ৰচি আছে। পিতাই কয় - এতিয়া পুৰণি সৃষ্টিৰ পৰা সম্বন্ধ ছিঙি একমাত্ৰ মোৰ পিতাৰ সৈতে লগোৱা। তোমালোকৰ বাবে নতুন সৃষ্টি স্বৰ্গ স্থাপনা কৰিবলৈ আহিছোঁ। এতিয়া এই গোটেই পুৰণি সৃষ্টি এই বুদ্ধ জ্ঞান যন্ত্ৰত স্বাহা হ'ব। এই গোটেই বৃক্ষ তমোপ্ৰধান জৰাজীৰ্ণ হৈ গৈছে। এতিয়া আকৌ নতুন হৈ পৰে। সেয়েহে পিতাই বুজায় - এইবোৰ হৈছে নতুন সৃষ্টিৰ কথা। যেনেকৈ মনুষ্য বেমাৰৰ সময়তো নিৰাশ হৈ যায় নহয় জানো। এনেকৈ ভাবে যে এখেতৰ জীয়াই থকাৰ আশা নাই। তেনেকৈ জগতখনো এতিয়া নিৰাশ। যিহেতু কবৰস্থান হ'বই তেন্তে ইয়াক কিয় স্মৃতিলৈ আনিব লাগে। এয়া হৈছে বেহদৰ সন্ধ্যাস। সেই হঠযোগী সন্ধ্যাসীসকলে কেৱল ঘৰ-বাৰী এৰি যায়। তোমালোকে পুৰণি জগতৰে সন্ধ্যাস কৰা। পুৰণি জগতৰ পৰা নতুন জগত হৈ যায়।

পিতায়ে কয় - মইতো অবিডিমেণ্ট (একান্ত বাধ্য) সেৱক। মই সন্তানসকলৰ সেৱাৰ বাবে আহিছো। মোক আহ্বান কৰিছে - বাবা আমি পতিত হৈ গৈছোঁ, আপুনি পতিত সৃষ্টি আৰু পতিত শৰীৰত আঁহক। চোৱা কেনেকৈ নিমন্ত্ৰণ দিয়ে! পতিত কৰি তোলাঁতা হৈছে ৰাৱণ, যাক জ্বলাই থাকে। এই ৰাৱণ হৈছে ঘোৰ শক্ৰ। যেতিয়াৰ পৰা এই ৰাৱণ আহিছে তোমালোকে আদি-মধ্য-অন্ত দুখ পাইছা। বিষয় সাগৰত ডুব গৈ থাকা। এতিয়া পিতাই কয় - বিহ ত্যাগ কৰি অমৃত পাণ কৰা। আধাকল্প ৰাৱণ ৰাজ্যত তোমালোকে বিকাৰৰ কাৰণে কিমান দুখী হৈ গৈছা। ইমান উন্মাদ হৈ যোৱা যে বহি বহি গালি দিয়া। এয়াও বিস্ময়কৰ যে যিয়ে ইমান গালি দিয়ে তেওঁলোককে পাৱন বিশ্বৰ মালিক কৰি তোলে, তেওঁক সকলোতকৈ বেছি গালি দিয়া। মনুষ্যৰ বাবেতো কোৱা ৪৪ লাখ যোনিয়া আৰু মোক সৰ্বব্যাপি বুলি কৈ দিয়া। এয়াও হৈছে ড্ৰামা। তোমালোকক হাঁহি হাঁহি বুজায়। ভাল বা বেয়া সংস্কাৰ-স্বভাৱ আত্মাৰে হয়। আত্মাই কয় মই ৪৪ জন্ম ভোগ কৰোঁ। আত্মাইহে এটা শৰীৰ এৰি আন এটা লয়। এয়াও এতিয়া পিতাই বুজাইছে। ড্ৰামাৰ পৰিকল্পনা অনুসৰি আকৌ পিতাহে আহি যিসকল উল্টা হৈ গৈছে তেওঁলোকক সুল্টা কৰি দিয়ে। মিঠা মিঠা সন্তানসকলক পিতাই কয় যে তোমালোকে ইয়াত উল্টা হৈ নবহিবা। নিজক আত্মা বুলি ভাব। এতিয়া তোমালোকে আল্লাহ পিতা পাইছা যিয়ে সুল্টা কৰি তোলে। ৰাৱণে উল্টা কৰি দিয়ে। পুনৰ সুল্টা হোৱাৰ পিছত তোমালোক থিয় হৈ যোৱা। এয়া হৈছে এখন নাটক। এই জ্ঞান পিতাইহে বহি আমাক শুনায়। ভক্তি, ভক্তি হয়। জ্ঞান, জ্ঞান হয়। ভক্তি একেবাৰে বেলেগ। কোৱা হয় যে এটা পুখুৰী আছে, য'ত স্নান কৰিলে পৰী হৈ যায়। আকৌ কৈ দিয়ে যে পাৰ্বতীক অমৰকথা শুনালে। এতিয়া তোমালোকে অমৰকথা শুনি থকা নাই জানো। কেৱল এগৰাকী পাৰ্বতীক অমৰকথা শুনালে জানো! এইয়াটো হৈছে বেহদৰ কথা। অমৰলোক হৈছে সত্যযুগ, মৃত্যুলোক

হৈছে কলিযুগ। ইয়াক কাঁইটৰ জংঘল বুলি কোৱা হয়। পিতাক নাজানেই? এনেকৈ কয় - পৰমপিতা পৰমাত্মা, হে ভগৱান। কিন্তু নাজানে। তোমালোকেও নাজানিছিল। তোমালোকক পিতাই আহি সুল্টা কৰি তুলিছে। ভগৱানক আল্লাহ বুলি কোৱা হয়। আল্লাই পঢ়াই আল্লাহ পদ নিদিব জানো। কিন্তু ভগৱান হৈছে এজন। এওঁলোকক (লক্ষ্মী-নাৰায়ণক) ভগৱান-ভগৱতী বুলি কোৱা নহয়। এওঁলোকতো পুনৰ্জন্মলৈ আহে নহয় জানো। ময়েই এওঁলোকক পঢ়াই দৈৱীগুণধাৰী কৰি তুলিছো।

তোমালোক সকলো ভাই-ভাই হোৱা। পিতাৰ সম্পত্তিৰ অধিকাৰী হোৱা। মনুষ্যতো ঘোৰ অন্ধকাৰত আছে। আসুৰী সম্প্ৰদায় নহয় জানো। কোৱা হয় - কলিযুগতো এতিয়া বগাই আছে, (সৰু ল'ৰা-ছোৱালীয়ে যেনেকৈ আঠু কাটি চলা ফুৰা কৰে), এনেকৈ ভাবে যে এতিয়া বহুত বছৰ পৰি আছে। কিমান অজ্ঞান অন্ধকাৰত শুই আছে। এয়াও হৈছে খেল। পোহৰত দুখ নাথাকে, আন্ধাৰত ৰাতি দুখ হয়। এয়াও তোমালোকেহে বুজা আৰু আনকো বুজোৱা। প্ৰথমতেতো প্ৰত্যেক মনুষ্যকেই পিতাৰ পৰিচয় দিব লাগে। দুজন পিতাতো সকলোৰে থাকে। হৃদয় পিতাই হৃদয় সুখ দিয়ে, বেহৃদয় পিতাই বেহৃদয় সুখ দিয়ে। শিৱৰাত্ৰি পালন কৰ্ত্তে গতিকে নিশ্চয় পিতা স্বৰ্গ স্থাপনা কৰিবলৈ আহে। যি স্বৰ্গ অতীত হৈ গ'ল সেয়া আকৌ স্থাপনা কৰি আছে। এতিয়া হৈছে তমোপ্ৰধান জগত নৰক। ড্ৰামাৰ পৰিকল্পনা অনুসৰি যেতিয়া একুৰেট (সঠিক) সময় হয় মই আহি তেতিয়া নিজৰ ভূমিকা পালন কৰোঁ। মইতো হৈছো নিৰাকাৰ। মোক মুখতো নিশ্চয় লাগে। বলধ গৰুৰ মুখেৰে জানো হ'ব। মই এওঁৰ মুখ লওঁ, যি বহুত জন্মৰ অন্তিমৰ জন্মত বানপ্ৰস্থ অৱস্থাত আছে, তেওঁৰ শৰীৰতে প্ৰবেশ কৰোঁ। এওঁ নিজৰ জন্মৰ কথা নাজানে। অম্বা!

অতি মৰমৰ কল্পৰ পিছত পুনৰাই লগ পোৱা সন্তানসকলৰ প্ৰতি মাতা পিতা বাপদাদাৰ স্নেহপূৰ্ণ স্মৰণ আৰু সুপ্ৰভাত। আত্মিক পিতাৰ আত্মিক সন্তানসকলক নমস্কাৰ।

ধাৰণাৰ বাবে মুখ্য সাৰ:-*

(1) যেনেকৈ পিতাই ডাইৰেক্ট (পোনপটীয়াকৈ) আত্মাসকলৰ সৈতে বাৰ্তালাপ কৰে, তেনেকৈ নিজক আত্মা বুলি নিশ্চয় কৰিব লাগে। এই কৰ্মস্থানৰ পৰা মমত্ব আঁতৰাই দিব লাগে। এনেকুৱা সংস্কাৰ ধাৰণ কৰিব লাগে যাতে কেতিয়াও কৰ্মৰ বাবে পশ্চাত্তাপ কৰিব নালাগে।

(2) যেনেকৈ পিতা ড্ৰামাৰ প্ৰতি অটল হোৱাৰ কাৰণে কাকো দোষ নিদিয়, গালি দিওঁতা অপকাৰীৰো উপকাৰ কৰে, এনেকুৱা পিতা সমান হ'ব লাগে। এই ড্ৰামাত কাৰো দোষ নাই, এইয়া একুৰেট (সঠিককৈ) ৰচি থোৱা আছে।

বৰদান: সকলো আত্মাৰ প্ৰতি নিজৰ শুভ ভাৱনাৰ বীজ ৰোপন কৰোঁতা মাষ্টাৰ দাতা হোৱা
ফলৰ অপেক্ষা নকৰি তোমালোকে নিজৰ শুভ ভাৱনাৰ বীজ সকলো আত্মাৰ প্ৰতি ৰোপন কৰি থাকা। সময়ত সকলো আত্মা জাগিবই লাগিব। কোনোবাই বিৰুদ্ধাচৰণ কৰিলে তেতিয়াও তোমালোকে দয়াৰ ভাৱনা এৰিব নালাগে, এই বিৰুদ্ধাচৰণ, ঠাট্টা, গালিয়ে সাৰৰ কাম কৰিব আৰু ভাল ফল ওলাব। যিমান গালি দিয়ে সিমান গুণ গাব, সেইবাবে সকলো আত্মাকে নিজৰ বৃত্তিৰ দ্বাৰা, প্ৰকল্পনৰ দ্বাৰা, বাণীৰ দ্বাৰা মাষ্টাৰ দাতা হৈ দি যোৱা।

স্লোগান: সদায় প্ৰেম, সুখ, শান্তি আৰু আনন্দৰ সাগৰত সমাহীত হৈ থকা সন্তানসকলেই সঁচা তপস্বী হয়।

!! ওম্ শান্তি !!

ওম্ শান্তি!!